FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (andra avdelningen)
den 16 juli 1999 *

I mål T-143/99 R,

Hortiplant SAT, bolag bildat enligt spansk rätt, Amposta (Spanien), företrätt av advokaten Concepción Fernández Vicien, Barcelona, och advokaten Eva Contreras Ynzenga, Madrid, advokatbyrån Cuatrecasas, avenue d'Auderghem, 78, Bryssel,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Juan Guerra Fernández, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: spanska.

angående en talan om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut C (1999) 537 av den 4 mars 1999 om indragning av finansiellt stöd från gemenskapen,

meddelar

ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

1 Kommissionen beviljade genom beslut C (92) 3125 av den 3 december 1992, vilket fattades med tillämpning av artikel 8 i rådets förordning (EEG) nr 4256/88 av den 19 december 1988 om bestämmelser för tillämpningen av förordning (EEG) nr 2052/88 i fråga om EUGFJ:s (Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket) utvecklingssektion (EGT L 374, s. 25; svensk specialutgåva, område 14, volym 2, s. 3), sökanden finansiellt stöd för projekt nr 92.ES.06.022 kallat "Initiativ i form av ett pilotprojekt och i form av demonstration av en ny, mycket effektiv produktionsmetod för plantskolor: tillämpning på dekorations- och skogsvarianterna".

2 Den sammanlagda kostnaden för initiativet uppgick till 1 184 624 ECU, och gemenskapsstödet fastställdes till högst 731 992 ECU.

3 I enlighet med bestämmelserna i bilaga 2 till beslutet av den 3 december 1992 utbetalades två förskott uppgående till sammanlagt 512 393 ECU till sökanden.

4 Kommissionen sände den 12 juni 1997 en skrivelse till sökanden och underrättade den om att kommissionens tjänstegrenar hade inlett en operation för teknisk och räkenskapsmässig granskning av de finansieringsprojekt som kommissionen redan antagit med tillämpning av artikel 8 i den ovannämnda förordningen nr 4256/88 av den 19 december 1988.

5 Efter en granskning på plats och olika skriftväxlingar med sökanden underrättade kommissionen genom skrivelse av den 3 april 1998 sökanden om sina slutsatser. Kommissionen framförde att det fanns faktiska omständigheter som tydde på att oegentligheter begåtts och uppgav att den hade beslutat att inleda det förfarande som föreskrivs i punkt 10 i bilaga 2 till beslutet av den 3 december 1992 och i artikel 24 i rådets förordning (EEG) nr 4253/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet (EGT L 374, s. 1). Sökanden underrättades även om att det kunde vara berättigat att kräva åter de belopp som beviljats fram till dess. Sökanden uppmanades slutligen att inom en frist på sex veckor framlägga bevisning om att skyldigheterna enligt beslutet av den 3 december 1992 hade uppfyllts.

6 Sökanden svarade genom skrivelse av den 26 maj 1998.

7 Den spanska åklagarmyndigheten, till vilken kommissionen hade överlämnat akten, väckte den 26 oktober 1998 talan mot bland annat sökandens bolagsmän på grund av misstankar om förfalskning av kommersiella handlingar och bedrägeri.

8 Kommissionen fattade den 4 mars 1999 det omtvistade beslutet som delgavs sökanden den 12 april 1999 och även riktades till Konungariket Spanien. Kommissionen förordnade genom detta beslut att det finansiella stödet i fråga skulle dras in och att sökanden, och i förekommande fall de personer som är rättsligt ansvariga för dess skulder, skulle återbetala de redan utbetalda förskotten inom en frist av 60 dagar från delgivningen av beslutet.

9 Sökanden har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 juni 1999, med stöd av artikel 230 EG väckt talan om ogiltigförklaring av detta beslut.

10 Genom särskild rättsakt, som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag, har sökanden med stöd av artiklarna 242 EG och 243 EG även anhängiggjort förevarande ansökan om interimistiska åtgärder, varigenom den har begärt att verkställigheten av det omtvistade beslutet skall uppskjutas utan att den behöver ställa säkerhet eller bankgaranti.

11 Kommissionen har yttrat sig om denna ansökan den 25 juni 1999.

12 Ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning har med tillämpning av artikel 106 andra stycket i rättegångsreglerna ersatt förstainstansrättens ordförande.

13 Parterna yttrade sig den 5 juli 1999.

Rättsfrågan

14 Enligt bestämmelserna i artiklarna 242 EG och 243 EG jämförda med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21) får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten eller besluta om andra nödvändiga interimistiska åtgärder.

15 I artikel 104.2 i rättegångsreglerna föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att det inte kan förordnas om interimistiska åtgärder när ett av villkoren inte är uppfyllt (bland annat beslut av förstainstansrättens ordförande av den 21 juni 1999 i mål T-56/99 R, Marlines mot kommissionen, ännu inte publicerad i REG, punkt 8).

16 Först skall villkoret avseende skyndsamhet undersökas.

17 Bedömningen av om en ansökan om interimistiska åtgärder ställer krav på skyndsamhet avser frågan huruvida det är nödvändigt att bevilja interimistiska åtgärder för att undvika att den part som har begärt den interimistiska åtgärden orsakas allvarlig och irreparabel skada.

18 Det ankommer på den part som ansöker om den interimistiska åtgärden att bevisa att den inte kan avvakta utgången av talan i huvudsaken utan att lida sådan skada (bland annat beslut av förstainstansrättens ordförande av den 15 juli 1998 i mål T-73/98 R, Prayon-Rupel mot kommissionen, REG 1998, s. II-2769, punkt 36). För att kunna bedöma om en av en sökande befarad skada är av allvarlig och irreparabel art och följaktligen motiverar att det

omtvistade beslutet inte får tillämpas på grund av särskilda omständigheter, måste förstainstansrätten ha tillgång till konkreta uppgifter som gör det möjligt att bedöma de exakta konsekvenser som sannolikt skulle uppstå om de begärda åtgärderna inte beviljas (beslut av ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning i utökad sammansättning av den 2 april 1998 i mål T-86/96 R, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen och Hapag-Lloyd mot kommissionen, REG 1998, s. II-641, punkt 64).

19 Det är emellertid inte nödvändigt att det fastställs med absolut säkerhet att den åberopade skadan är nära förestående. Det är tillräckligt att skadan, särskilt då den beror på förekomsten av ett antal faktorer, är förutsägbar med en tillräcklig grad av sannolikhet (beslut av domstolens ordförande av den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 38).

20 Sökanden har i sin ansökan om interimistiska åtgärder vid upprepade tillfällen hävdat att den löper risk att försättas i konkurs, om uppskov med verkställigheten av beslutet inte beviljas.

21 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att sökanden i ansökan om interimistiska åtgärder inte har framfört någon omständighet till stöd för dessa påståenden. Även om sökanden har lagt fram omfattande bilagor, rör nämligen ingen av dem direkt eller indirekt företagets räkenskapsmässiga och ekonomiska situation, medan denna förefaller utgöra en väsentlig omständighet som förevarande ansökan måste grunda sig på.

22 Sökanden lade först vid förhöret fram en handling rörande bolagets bokföring, kallad "balansräkning" ("balance de situación").

23 Utöver frågan huruvida en sådan handling kan beaktas, med hänsyn till att den har företetts för sent, anser förstainstansrätten, efter att noggrant ha undersökt och sammanfattat parternas yttranden vid förhöret, att handlingen saknar tillräckligt bevisvärde med avseende på de ovannämnda principerna.

24 Handlingen utgör nämligen endast en uppräkning av bokföringsposter i form av en dataförteckning utan att ha godkänts av en oberoende revisor. Det är således inte möjligt att bestämma dess källa eller garantera dess innehåll.

25 Bristen på tillförlitlighet förstärks ytterligare av uppgiften "01.01.1999/31.12.1999" i varje sidhuvud, vilket leder till en osäkerhet avseende den exakta period som de framlagda uppgifterna hänför sig till.

26 Förstainstansrätten ifrågasätter inte sökandens påstående vid förhöret att bolag av samma typ som sökanden enligt den spanska lagstiftningen inte är skyldiga att ha en bokföring som intygas av en utomstående sakkunnig. Det är likväl så att sökanden, som har bevisbördan inom ramen för ett kontradiktoriskt förfarande som den inlett för att som undantag från artikel 242 EG första meningen erhålla uppskov med verkställigheten av ett beslut av kommissionen, skall lägga fram bevisning som verkligen har ett visst mått av tillförlitlighet.

27 Detta gäller i ännu högre grad i det föreliggande fallet där sökanden — såsom framgår av ansökan om interimistiska åtgärder och av sökandens yttrande vid förhöret — har ansökt om uppskov med verkställigheten av beslutet utan att det skall krävas att den ställer en säkerhet eller en bankgaranti.

28 Enligt en fast rättspraxis kan en sådan ansökan emellertid endast bifallas under särskilda omständigheter (bland annat beslutet i det ovannämnda målet Marlines mot kommissionen, punkt 11).

29 Sökanden har i det föreliggande fallet endast lagt fram ett intyg av "caixa catalana" varigenom denna har vägrat att bevilja sökanden den säkerhet som den begärt. Förstainstansrätten konstaterar att denna handling, i vilken det endast

finns en mening som är relevant med avseende på det föreliggande interimistiska förfarandet, är allmänt formulerad och inte kan anses ha tillräckligt bevisvärde.

30 Med beaktande av gemenskapens väsentliga intresse av att beivra och sanktionera allvarliga oegentligheter i samband med användningen av gemenskapssubventioner anser förstainstansrätten därför, då handlingarna i målet vid en första anblick ger upphov till befogade misstankar om oegentligheter, att den i vart fall inte kan bevilja uppskov med verkställigheten av beslutet utan att en säkerhet eller bankgaranti ställs.

31 Slutsatsen blir således att det saknas förutsättningar att bifalla sökandens ansökan.

Rättegångskostnader

32 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall förplikta kommissionen att ersätta de rättegångskostnader som förevarande ansökan om interimistiska åtgärder har orsakat.

33 Enligt artikel 87.1 i rättegångsreglerna skall beslut om kostnader meddelas i den slutliga domen. Under dessa omständigheter skall förordnas att beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

På dessa grunder fattar

ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande beslut:

1) **Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.**

2) **Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 16 juli 1999

H. Jung

Justitiesekreterare

A. Potocki

Ordförande